

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. január 2.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

SZÁZNEGYVENNÉGYZEZER ELPECSÉTEL

Köszöntés igéje: Zsoltár 33,11-12

Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának.

Énekek: 125; 89,1.7

Alapige: Jelenések 7,1-8

Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. És láték más angyalt feljöni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Istennek pecsége; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsa a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon. És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve. A Júda nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel volt; a Ruben nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Gád nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; az Áser nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Nafthali nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Manassé nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Simeon nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Lévi nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; az Izsakhár nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Zebulon nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a József nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel; a Benjámín nemzetségéből tizenkétezer elpecsétel.

Imádkozzunk!

Hódolunk előtted, mennyei Atyánk, mert ígéretedet megtartottad, békeséget adtál, csendességet jelenléteddel a mai napon is.

Imádunk, hogy a te szavad az év első istentiszteletén számunkra bátorítás és vigasztalás lehetett, és újra együtt lehetünk a te népeddel a gyülekezet közösségében. Köszönjük, hogy most is itt vagy és imádunk, hogy „*a te jelenléted megvidámít s éltet, bátor szívet ad*”.

Köszönjük neked, hogyha ma mégis valami nagyon szomorú dolog történt velünk, ami miatt keserűek vagyunk és vigasztalásra szorulunk, akkor tudod, hogy mit akarj mondani nekünk, miben akarsz bátorítani, erősíteni.

Áldunk téged, hogy ami az ószövetségi nép számára valóság volt, védelmet, oltalmadat tapasztalták a szó fizikai értelmében is, mindez nekünk is igaz.

Arra kérünk, hadd tudjunk ennek a reménységével rád tekinteni egész évben, ne csak az év elején, amikor még friss bennünk az igei üzenet, hanem folyamatosan. És köszönjük, hogy az Úr Jézusért mindez lehet is.

Az ő nevéért kérjük, hallgasd meg könyörgésünket és fogadd kedvesen imádatunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Ha itt voltunk, hallhattuk az év első igehirdetésének igei üzenetét, bátorítást: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vigy ki minket innen.” Az Úr jelenléte, a vele való közösség boldog bizonyossága Isten ószövetségi népe számára a pusztai vándorlás során is, az ígéret földjére való bemenetelük idejében. De ahogy szólt az üzenet is: *sub specie aeternitatis* – azaz az örökkévalóság szempontjából gondolva mindent, látva mindent, megélve mindent. Azaz nemcsak a láthatók színterén munkálkodik az Úr, hanem a láthatatlanokban munkálkodó Istennek és az ott jelenlevő Úrnak a személyes jelenléte milyen fontos nekik. Újra hadd emeljem ki: a pusztai vándorlás során is már.

A Jelenések könyvét olvasva az újszövetségi hívó nép tagjaiként mi is tapasztalhatjuk ennek a valóságát. A Jelenések könyve – ahogy Mózes 2. könyvének a 33. része – bemutatja, hogy Isten láthatatlan és látható világban jelen van, bátorít és vigasztal, mert van kire tekinteni és van kinek a jelenlétét átérezni.

A száznegyvennégyezer elpecsételt igei látomása, üzenete az, ami itt a 7. rész elején megszólal ennek az esztendőnek az első hétközi istentiszteletén. Ennek a kijelentésnek az igei gondolata már napok óta foglalkoztatott, de olyan meghatározó volt számomra is hallani tegnap az igehirdetés üzenetét – nem egyeztünk lelkipásztorunkkal –, hogy ugyanaz a hangsúly, csak most az újszövetségi igeszakasz alapján: mit jelentett az Úr népe számára, az újszövetségi nép számára is az Úr jelenléte és a vele való boldog közösség lehetősége. Kikről szól ez a bibliai igeszakasz, látomás; mit jelent az elpecsételés és milyen üzenetet hordoz – ezt tisztázzuk az igei kifejtésben.

Ha követjük ennek az utolsó bibliai könyvnek a sorait, kijelentéseit, akkor előttünk lehet, hogy a hatodik pecsét felbontása utáni események leírása és a

hetedik pecsét felbontása utáni események leírása közé ékelte be az Úr Lelke a kijelentésben azt a két látomást, amit itt a 7. részben mi ismerhetünk. Az 1-8. versben a száznegynégyezer megpecsételt Júda tizenkét törzse neveivel fémjelezve, a 9. verstől kezdődően pedig a megszámlálhatatlan sokaság, az üdvözültek megszámlálhatatlan sokasága.

A 6. résznek az utolsó verse így szól: „Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” A hatodik pecsét felszakítása utáni esemény az Úr Jézus eljövetele, az utolsó ítélet, végítélet, Istennek – aki a királyi székben ül – és a Báránynak haragja. És ez elől ki tudna elmenekülni? Ki tudna megállni egyáltalán? Nemcsak elmenekülni nem lehet, megállni pláne nem lehet a haragvó Isten és a Bárány előtt.

Viszont a 7. rész 9. versében a megszámlálhatatlan sokaság felvezetésében ezt olvassuk: „Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszek előtt és a Bárány előtt álltak.” Vannak, akik mégiscsak ott állhatnak. Pedig ez az Isten igazságosan ítélő, haragvó Isten és a Bárány is, a megöletett Bárány. Csak amikor ítél, akkor az ő igazsága, Jézus igazsága nyilvánítatik ki. De a megváltottak, szeretett népe ő előtte lehet boldogan, hiszen az övéi. Őket nem ítéli, nekik nem kell félni az Isten és a Bárány haragjától. És a száznegynégyezer elpecsételt látomásában mutatja be ezt, hogy miért is nem kell félni az ítélettől.

Hallottuk itt a felvezető kijelentésben: „Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén.” Utána pedig leírja, hogy milyen módon mutatja meg Isten az ő ítéletének a valóságát. Készül tehát az ítélet Isten pusztító erői képeivel leírva. De előtte elpecsételés. Ezékiel könyve 9. részének 4. versétől kezdődően olvashatunk azokról a hűségesekről, akik Jeruzsálemben élnek és őket sem éri az ítélet. Az ezékieli kijelentésben a babiloni fogság ítélete Jeruzsálemet nem kerülte el, de Isten ott is az ítéletből meg akarta tartani azokat, akik hűségesek maradtak hozzá, elpecsételték őket.

Itt azt olvastuk: Istenünk szolgái, akiknek a száma száznegynégyezer. Itt az Isten teljes népe leírása szimbolikus képpel. Hozzá vagyunk szokva a Jelenések könyvében a szimbolikus számokhoz és hallottuk, hogy Izrael tizenkét törzsének a neveivel fémjelezve. Vannak írásmagyarázók, akik itt arra gondolnak, hogy valóban szó szerinti értelemben zsidó törzsek tagjairól van szó. Ők azt hangsúlyozzák, hogy szó szerinti értelemben kell értelmezni ennek a szakasznak is a neveit. De azzal az egyszerű ténnyel nem tudtak mit kezdeni ők sem, hogy hiányzik Dán törzse meg Efraim törzse nevének említése. Egyfajta magyarázatot adnak ők is, ezek a magyarázók, hogy vajon miért hiányozhat Dán és Efraim, olvashatunk erről magyarul is természetesen, de a tényen nem változtat, hogy igazából nem lehet megmagyarázni.

A helyzetet pedig csak súlyosbítja, hogyha valaki csak Izrael törzseire akar itt gondolni, hogy amikor a 14. részben ugyanúgy szerepel ez a száznegynégyezres számú tömeg, majd a 21. részben a mennyei Jeruzsálem leírásánál is ez a száznegynégyezres szimbolikus számmal leírt kijelentés, ahol a város

SZÁZNEGYVENNÉGYZEZER ELPECSÉTELTELT

kapui a tizenkét törzs, rögtön ott van az egyszerű igei tény Ezékiel könyve 48. része alapján, amely utal a tizenkét törzs nevével a kapukra. Ezékiel 48. részében viszont szerepel Dán törzse. Nem hiányzik Dán törzse sem az örök üdvösség drága kifejezésénél a mennyei Jeruzsálem leírásánál. Az alapok pedig a tizenkét apostol nevei.

Az Ó- és az Újszövetség hívó népének teljes létszáma. A zsidóságból és pogányságból megtért Isten népe tehát. Emlékszünk, már az Ószövetségben is voltak mindig pogányok az Úr népe között és az Újszövetségben is mindig voltak zsidók is és pogányok is. Ezt azért akartam kiemelni, mert így sokkal teljesebb a kép számunkra. Az egész Jelenések könyve ugyanis, amikor beszél az Úr népéről ott mindig a teljes Isten népéről beszél, akik megtértek az Ó- és az Újszövetség idején egyaránt. mindig ezen van a hangsúly: Isten teljes népe.

Amikor pedig az elpecsételéstről van szó – talán láttuk is filmekben vagy olvastunk róla történelmi könyvekben –, akkor az ókorban szokásosan a pecsétgyűrű vagy a pecséthenger rányomására utal, amit az összetekert tekercset lezáró megkeményedő agyagra nyomtak rá. És ezzel jelezve három szempontot: ki a tulajdonos; eredeti, hiteles; illetve védelmet jelent. A tulajdonos egyértelművé válik a pecsét alapján, a hitelesség és a védelem.

A 14. részben és a 22. részben olvasunk arról, hogy az Úr nevét ráütötték az övéi homlokára. És itt is hallottuk, hogy a pecsétek a homlokukon. Isten neve a homlokon – az is a pecsétre utal elsősorban, hasonló gondolat. Isten teljes népe, akiket elpecsételtek az ítélet előtt. Tehát ők védettek az ítélettől, hiszen az Úréi. Teljes létszámban, mindenki elpecsételt az Úr népe tagjai közül. Azért, mert az övéi.

És itt lépünk tovább, hogy akkor az üzenet mi is? Ez a kép jelentésének a gondolata. De mit akar az Úr üzeni? És ne felejtsük el, már az 1. század hívóinak is a Jelenések könyvének a leírása ideje Domitjánusz császár uralkodásának az idejében a 90-es esztendő közepe tája, amikor János Pátmosz szigetén van száműzetésben. Domitjánusz császár üldözte a keresztyéneket megátalkodottan, gonoszul. A római birodalomban nem volt jó és könnyű keresztyénnek lenni. De ez az igei kijelentés szól nekünk is Magyarországon, az európai unióban élve itt, ezen a helyen.

És mit akar legelőször kiemelni a száznegyvennégyezer elpecsételt igei látomása leírása? A pecsételésnek a gondolatából nem véletlenül emeltem ki az elsőt: a tulajdonjogot jelzi. S ha emlékszünk, végig a Szentírásban ezen van a hangsúly. Még csak nem is azon, hogy mit tesz Isten az övéivel, hanem hogy övéi, hozzá tartoznak. Az Úrhoz tartozás boldogító ténye az elpecsételés valósága. Akkor is, ha lesz ítélet és attól megment az Úr, de akkor is, ha nincs ítélet, hanem valami nagy áldások. Például a Jelenések könyve minden boldog ígérete, ami vár az Úr népére, amikor eljön az Úr Jézus. Az örökkévalóság dolgaira gondoljunk, amikről – remélem – szoktunk elmélkedni, gondolkodni, várni. De azoknál is hangsúlyosabb: az Úréi. Az Úr jelenti ki az elpecsételéssel azt a drága igazságot, hogy: te az enyém vagy. Most a 'te' lehet egyénileg is üzenet, és Isten népe, teljes Isten népe egésze üzeneteképpen is.

Melyik ige jut eszünkbe, amikor ezt a kifejezést mondom, hogy: enyém vagy? Ha elkezdem az elejét, akkor már könnyű. A legtöbbször ez jut eszünkbe Pasaréten: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” Ez egy nagyon drága bátorító üzenet. Szerintem sokunknak életünket meghatározó ige. Örülünk, ha esetleg az év első istentiszteletén pontosan ezt az igét kapjuk és éppen félünk valamitől és akkor nagyon bátorít.

Itt meg azt olvassuk, hogy elpecsételték és utána jönnek a számok. Kicsit unalmassá is válhatott a felolvasás során, hogy most minek kell ennyit leírni. Elég lenne csak az, hogy a tizenkét törzs így száznegyvennégyszer a szimbolikus számmal. De szép sorjában le van írva, hogy melyik törzs és tizenkétezer, melyik törzs tizenkétezer és így jön ki a száznegyvennégyszer. Mert Isten ki akarja mondani, hogy ők azok, akik az enyéme, hozzám tartoznak. Bármi is történik a földön vagy a mennyben – de most maradjunk a földön, mert ez az igei gondolat a földön élő Isten népének az 1. században meg a mi időnkben is és mindvégig a mindenkori Isten népének, aki a földön él, szól –, bármi is történik tehát a földön élő mindenkori népével, az első mindig az, hogy ők az enyéme.

Ítélet történik a földön? Nem is akármilyen ítélet! Halljuk itt, hogy készülődik az ítélet, csak a pusztító erők még nem indulhattak el, mert ki az a személy, akié az övéi. Az az Isten aki a királyi székben ül meg a Bárány, a megöletett Bárány, aki méltó arra, hogy felbontsa a pecsétet. Hat pecsétet már felbonthattott. Ez mind azt mutatja, hogy a Szentháromság Isten, akit mi a legszemélyesebben Jézuson keresztül ismerhetünk, de fontos, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek, aki mindenképp fölött uralkodik és már ítélni, de még nem teszi, mert előtte megpecsételni kell az övéit, mert őket nem akarja ítélni.

Isten az ő népét soha nem ítéli. Ítélet történik a földön, de nem az övéit érinti ez. Nem érdemelnék meg az ítéletet az övéi? Ők tökéletesek és nem méltók arra, hogy elveszenek mindörökre? Ők így születtek? Így fogantattak? És emlékszünk az igei tanításra, hogy dehogy is. Épp a Jelenések könyvében is látszik – ha gondolunk a hét gyülekezethez írt levelekre –, hogy két olyan gyülekezet van csupán, ahol nem kell említeni semmi negatívumot. Ötnél pedig nagyon súlyos negatívumok vannak. Ők is az Úr népe, csak az Úr még azt is mondja: „a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”. És valóban azok a gyülekezetek az 1. század után megszűntek létezni. Nem voltak ott gyülekezetek azokban a városokban, mert nem tértek meg. De ez csak a földön élő Isten népe jellemzője velük kapcsolatban az egyháztörténelem alapján. Az Úrnál vannak ők, csak az Úrnak helyre kellett sok tekintetben őket állítani.

Őket hogyan nem akarja az Isten ítélni, a Bárány? Mi tudjuk a választ, csak most az igei üzenetben mégis hadd ragyogjon föl, hogy ez az elpecsételés gyönyörű képe azt jelzi, hogy: nem akarom őket ítélni, hiszen az enyéme. Csak hogy az Isten nem nagyvonalú, hanem kegyelmes. Nem túltette magát az ítéletén, hanem valaki mást ítélt helyettük. És erről szól az egész Jelenések könyve. Ezért megöletett Bárány az Úr Jézus egyik jellemzője a képi kifejezésben. Isten kegyelmes. Valaki mást ítélt helyettük. Ézsaiás 53 – gondoljunk a híres

messiási ígéretre ebből a bibliai szakaszból. Ha fölolvastam volna a teljes 7. részt, de olvastuk, ha olvastuk a napi csendességben, hogy milyen szép fehér ruhájuk van és nem véletlen az a kifejezés, hogy megváltottak. Ők azok, akiket megváltott a Szentháromság Isten Jézus megváltó műve által. Ítélet történik, de az övéit nem érinti.

Hiszed-e, hogy az Úr Jézus már megítéltetett helyetted? Csak azok fognak elkárhozni mindörökre, akiknek nem kell az Úr Jézus váltsága, nem kell az a drága személy, aki mennyen és földön uralkodik és aki végigvezeti az övéit a földi vándorúton az örök hazába mindvégig.

De ezen az úton, ha ítélet nem is történik, a földön lehet szenvedés és próba ennek a népnek, akik az Úréi. Csak fontos, hogy azok a negatív tapasztalatok, amik a földön élő Isten népe számára tragédiák, próbák, kísértések, az ellenségnek a támadásai, az antikrisztusi nagy nyomorúságos időben átélhető sok fajta szenvedés, akár testi, akár lelki, ami másoknál az ítélet, isteni ítélet miatt van, az övéinél a szenvedés próbái. Egyébként a 6. rész pecsétjei igei jelentésében pontosan ezen van a hangsúly. A Római levél 8. részében mi nagyon szeretjük azt a híres mondatot: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van,...” – de itt ne álljunk meg most sem – „...mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” Elhívottak. Megpecsételtek –hadd mondjam most így –, öröktől fogva az Úréi.

De ezt a verset megelőzi valami. Sőt e vers után jön sok minden, ami arra utal, hogy még a hívő nép is sóhajtozik, a teremtett világgal együtt sóhajtozik, mert a bűn alá rekesztett világ ítélet alatt van, átok alatt van, Isten átka alatt van. A hívők is érzik ennek a nehézségeit. De ezek legfeljebb próbák, nem ítélet. A 6. rész 9-11. verseiben az ötödik pecsét felszakításakor mutatja be azt az eseményt, hogy azoknak a lelkei, akiket megölték az Úr Jézus nevéért, az oltár alatt vannak és jogos ítéletért kiáltanak. A látomásban pedig nem az van, hogy akkor azonnal ítél az Úr. Épp ellenkezőleg: még túrjetelek, legyetek türelemmel.

Megjegyzem, teljes képtelenség, hogy a hívő embernek a meghalása után megsemmisül a lelke is. Teljesen hamis tanítás. Sajnos még egyházunkban is előfordul. Vagy az, hogy alszik és nem csinál semmit. Éppen ez a bibliai szakasz is a Jelenések könyvében a maga szimbolikus nyelvezetével, de mégis igei igazságot leírva bemutatja, hogy türelmesek lesznek, mert kapnak valamit az Úrtól.

De elhangzik egy ilyen nagyon fontos kijelentés, ami a mostani szakaszunkban is fontos, hogy mert még nem telt be azoknak a száma, akik hozzátok hasonlóan megöletnek majd az én nevemért. Még azoknak a száma be kell, hogy teljen, akik a szenvedés próbái közepette ebben a földi életben még a mártírhálált is átéli majd az Úrért, Jézusért. Az Úr ítélete, az Úr Jézus eljövetele és ítélete akkor teljeseedik be, amikor teljes lesz ezeknek a megöletetteknek is a száma.

Emlékszünk, hogy az egész újszövetségi kijelentés – és persze az ószövetségi kijelentés – alapján is az a bizonyos utolsó idők idői képe kettős értelemben használtatik. A tágabb a Jézus első jövetele és eljövetele közti idő, az Úr Jézus eljövételét megelőző időszak. És természetesen szó van ennek egy szű-

kebb értelméről, az utolsó hívó nemzedék idejére utalva az az időszak, ami közvetlenül megelőzi az Úr Jézus eljövételét mint utolsó idők. A nagy nyomorúság igei kijelentése mint utolsó idők jele, ilyen értelemben. Az 1. század hívői is nagy nyomorúságot éltek át, és ha mi vagyunk az utolsó nemzedék, akkor a mi időnkben is nagy nyomorúság, ami miatt szenvedés, próbák. És ezt a nagy nyomorúságot nem akárki okozza. A Sátán van mindenek mögött, az antikrisztusi lelkiület. De a Jelenések könyve bemutatja, hogy az Úr egyszer ítélni fog, nem tűri sokáig, csak most még tűr, mert még be kell teljen azoknak a száma, akiket bánthatnak a gonoszok, akiket még meg is ölhetnek.

De emlékszünk, hogy Jézus mit mondott a tanítványainak, mikor elküldte őket a misszióba? Máté evangéliuma 10. részének a 28. versében nagyon megdöbbenően érdekes, mikor Jézus kiemeli a tanítványainak, hogy lehet, hogy az ő testük bántalmazást él át, de nem azoktól kell félni, akik csak a testet bántathatják, hanem attól féljenek, aki a testet és a lelket is a gyehennába küldheti – és itt Istenre utal Jézus.

Az ő nevéért való szenvedés az nem rossz az övéinek, a tanítványnak. Éppen annak a jele, hogy az enyémekek vagytok és még szenvedtek is. „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjétek is Ő érette.” (Filippi 1,29) Pál a Filippi levelet római fogságból írta. Ebből még kiszabadult. A második fogságból már nem szabadult ki minden valószínűség szerint.

Én most elég sokat szóltam az igei üzenet szövegösszefüggései miatt arról, hogy szenvedés, próba, ami nagyon rossz érzés. Rossz érzés, mert olyasmi történik a szó fizikai vagy lelki értelmében az Úréival – akár velünk is –, amit viszont az Urat gyűlölők és az Úréit bántók ítéletképpen élnek meg, az Úr népe meg az Úrtól jövő szenvedésként. Ugyanaz történik – mindjárt majd utalok még erre –, a történés ugyanaz a láthatók színterén, de nem ítélet az Úréinak, hanem az Úrtól jövő szenvedés, próba.

És ha szenvedni kell – még tovább lehet menni –, ha szenvedni kell a láthatatlanok miatt, a láthatatlan valóság, az igei kijelentés bátorítása miatt, hát ha a pecsét azt jelenti, hogy ti az enyéim vagytok, akkor ez a pecsét hitelesíti is. És hogyan szokta az Úr hitelesíteni az övéi számára, hogy ti az enyémekek vagytok? Hogy Isten gyermekei vagyunk? Sőt még örökösök is? Hogyan hitelesíti az Úr? Szentlélek által. De ez a Szentlélek belső munkája az igei kijelentés alapján. Szentlélek által és egy másik sz-betűs szó: szenvedés által. Majd olvassuk el a Péter 1. meg 2. levelét. Amikor szenvednek az övéi, akkor különösképpen is érzik és átélhetik annak a titkát, ahogy mondtam a Filippi levél 1. része végéről, hogy nemcsak az a kegyelem, hogy hihetünk, hanem az is kegyelem, ha szenvedhetünk. Jézus boldogmondásai is – emlékszünk – a végén így mondja: boldogok vagytok, ha ti is úgy szenvedtek, ahogy annak idején azok, akik szenvedtek én értem az ószövetségi időben.

Végig arról volt szó, hogy nem kell félni az ítélettől. Akkor a szenvedéstől féljünk? – Jaj, Uram, mentsen Isten, hogy ez történjen velem! Emlékszünk, Péter azt mondta Jézusnak, hogy: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te

véled.” Akkor nincs megváltás. – Mentsen Isten, Uram, hogy ez történjen velem vagy a lelki testvéremmel! Ez az elpecsételés titka az igei kijelentésben azt mutatja, hogy micsoda ajándék, hogyha szenvedni kell, akkor úgy szenvedhetünk és azt szenvedhetjük, azt a próbát, ami megerősíti, hogy te az enyém vagy, ti az enyéim vagytok. Sőt továbbmehetünk, mert épp a Római levél 8. részében van a híres mondat, hogy: „ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg”. Vele együtt dicsőülünk meg, mert előtte majd ez történik: vele együtt szenvedünk

Mert a pecsét azt jelenti, hogy kihez tartozom, hitelesíti, akihez tartozom valóban, az eredetiséget, az Úrhoz tartozás bizonyosságát és a védelmet. Csak most a védelem nem fizikai értelemben a szó látható szintjén megélhető módon, hanem a szó lelki értelmében, ahogy az év első igehirdetésben is hallottuk. Istenhez tartozva szenvednek az övéi. Nemcsak hogy az Úr mindenképp fölött irányít és tudja, hogy mit akar és hogyan akar tenni, hanem még a szenvedő keresztyének, a szenvedő hívők is hihetetlen bátorítást meríthetnek az elpecsételés drága titkából, ajándékából.

Ne felejtjük el, mi itt Magyarországon nem annyira szenvedünk a hitünk miatt. Volt olyan idő, amikor igen, de most mi nem. De hát még a magyar kormányban is van egy olyan államtitkárság, ahol viszont szenvedő keresztyéneket akarnak segíteni nagyon magas szinten, politikai szinten, mert nem segítik a szenvedő keresztyéneket a nyugati világ politikai vezetői. Függetlenül attól, hogy ki melyik pártra akar szavazni a választásokkor, egy biztos, hogy Magyarországon ma nagyon magas szinten ki van mondva, hogy vannak keresztyének, akik szenvednek. Nekünk ők valószínűleg nem annyira közeliek, eléggé távol élnek, messzebb. Mi csak hallunk híreket talán, vagy nem is hallunk híreket, mert ennek nem lehet hírértéke a nyugati médiában. De mi hallhatunk híreket, mert Magyarországon ennek hírértéke van. És vannak keresztyének, akiknek a szenvedéséről nemcsak hallunk, még láthatjuk is: a felrobbant templom képe, a lerombolt házak, ahol keresztyének élnek bizonyos országokban.

De a pecsételés miről szól? Védelem. Ezért emeltem ki a legelső elpecsételés igei üzeneténél, hogy kihez tartozunk, kinek a tulajdonai vagyunk. Az Úréi. De ez az Úr nem ítéli az övéit, pedig olyan dolgok történnek velük, amelyek mintha ítéletesek lennének. Legalábbis látjuk más embereknél, ami ítélet. Legfeljebb a szenvedés próbái ezek, de mégis igaz a védelem. A pecsételés védelmet jelent.

A római birodalomban is mindig terjedtek a hírek és az események, előbbutóbb ott is kiderült mindig az igazság. A mi modern korunkban gyorsabban terjednek a hírek, nagyon gyorsan, szinte a következő másodpercben már egy fénykép látható az egész világon. Ha hagyják, hogy megmutassák azt a fényképet azok az internetet irányítók, akik felügyelik, hogy mi jelenhet meg mégis és mi nem. Tehát vannak dolgok, amiknek nem lehet híre. Hiába gyors a hírközlés, mégsem lehet mindenről tudni.

De testvérek, az Úr látja. Illetve, ha mi látjuk ezt az Urat és bízunk benne, akkor mi is láthatjuk és tudhatjuk, hogy mi történik a világban. De nekünk

mindig akkor is a láthatatlan valóságra kell fókuszálni. Van, amikor Isten ítéel, de az ítélettől megvédi az övéit. Ez lelki békesség. Így mondta a mózesi igében: „Az én orcám megy veletek, hogy megnyugtassalak titeket” – emlékszünk, hallhattuk. Az Úr jelenlétének a közelsége: orcám megy veletek, hogy megnyugtassalak.

A pecsételésknél meg azt olvastuk: „míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon”. Homlokon a pecsét, ahogy jeleztem, más helyeken is előjön, hogy Isten neve, az Úr neve a homlokukon kijelentésben, de ez mutatja, hogy ha az Úr ott van, közelben van és látja az övéit, akkor mit lát. Az Úr látja, hogy ott van a homlokukon a pecsétje, ők az enyémekek. Ott az Úr és látjuk őt és ő is lát bennünket. Legyen bennük ez az egyszerű képi jelentés. Mert mi történik? Ítéel Isten. A földön ott az ítéel, de közben ott van az Úr jelenléte, ott van az Úr az övéivel, és a homlokukon hordozzák a pecsétet és történik velük is sok minden, ami a nem hívőkkel, a gonoszokkal, ők is átélnek sok mindent, de nekik nem ítéel, mert védi őket az Úr.

Pál apostolt hogyan védte, amikor ő is beleesett egy olyan földi valóságba, ami a Szentírás alapján tudható világosan, hogy sokszor volt Istennek nyilvánvaló ítéete a bűnösökön, akiket a végén elpusztított az Úr ítéete. Betegek lettek. Betegség, súlyos betegség, halálos betegség, mert Isten ítéete az istentelent. Addig makk egészséges volt, semmi baja nem volt.

És emlékszünk, hogy Jóbnak a barátai mit próbálnak Jóbbal elhíttetni? Azért vesztettél el mindenkiket meg mindenedet meg azért lettél beteg, mert te súlyosan bűnös vagy és most az Isten jogos ítéete ér téged. Még a hívő barátok is így gondolkoztak, mert csak a földi színteret látták. Az Urat látva az elpecsételés képe azt hirdeti, hogy még egy ilyen nehéz kérdés is, mint a betegség, az Úr védelmét jelenti.

Pál tehát hogyan tapasztalta meg az Úr védelmét? Mert ő kérte volna a fizikai gyógyulás védelmét. Valamilyen fajta betegsége volt. Nem tudjuk, mi volt a baja, csak emlékszünk, háromszor könyörgött, hogy vegye el az Úr azt a bizonyos 'Sátán angyala' tövist. Valami volt, ami a földi életében nagyon zavarta – én most a betegség példáját hozom, mert az is lehetett. De mi történt? Nem elveszi az Úr, hanem azt mondja: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” – azaz megmutatom neked, hogy még a bajban is micsoda békességed és védelmed van. Épp azzal fogom megmutatni az én isteni hatalmamot a te munkád során, hogy te hihetetlen erőtlen maradtál, viszont az én isteni erőm felragyog mindazok számára, akik közé küldelek téged.

De természetesen az Úr a bajtól is megvédheti az övéit. Amikor valami történik az istentelennel, mert ítéeli őket az Úr, de az övéit kimenti ebből, védelmezi, nem engedi bántani sem őket. Ez esetben már nem lehet az Úrról való szenvedésről sem szó, mert az Úr még azt sem engedi, hogy az övéi belekerüljenek valamibe, ami miatt szenvednének az istentelennel gonoszságai miatt.

Itt újra hadd említsem meg, hogy azok a keresztyén testvéreink, akik segítenek a szenvedő keresztyén testvéreink között – Magyarországon akár államtitkárságon dolgozva is –, ezek a keresztyén testvéreink részei az isteni védelmező

SZÁZNEGYVENNÉGYZEZER ELPECSÉTEL

munkának. Ez nagyon magasztos kiváltság, de azt se felejtsük el, hogy természetesen, aki segít a szenvedő keresztyén testvérének, ő is védelemre szorul, hogyha olyan helyen van a földön, ahol bántják az Úr népét. Ott védelemre szorul.

Akik a testvérek közül mentettek zsidókat a 2. világháborúban vagy a szütleink, nagyszütleink, ha tették ezt, az nem kis kérdés volt, hogy vállalni egy nagyon súlyos helyzetben, hogy valakit védek, védelmezek Istenbe vetett hittel. Zakariás könyve 2. rész 8. verse így szól a Károli-fordítás szerint: „aki titeket bánt, az ő szemefényét bántja”. Az új fordításban ugyanez a 2. rész 12. versében: „aki titeket bánt, a szemem fényét bántja”. Bármelyik jó. Ha bántják az Úrét, az ő szeme fényét bántják. Nem csoda, hogy nem engedi őket bántani. Ha mégis, akkor az szenvedés, próba, amiben a pecsételés gondolatában a hitelésítés, de benne van mégis a védelem hangsúlya.

Az utolsó jellemző, amit kiemelünk még az igehirdetésben, hogy teljes az elpecsételtek létszáma. Nem 143 999, hanem száznegyvennégyszáz jön ki, hogyha a tizenkétezret megszorozzuk. A szimbolikus képben a teljesség gondolat van benne. Minden egyes elpecsételten tapasztalhatja ennek a valóságát és érvényességét. Nem marad ki senki. Ezért nagyon bátorító nekem, hogy itt a teljes Isten népe képe van. Azok számára, akik itt mindenképpen csak zsidóságból elpecsételtekre akarnak gondolni – ahogy mondtam az elején, vannak ilyen magyarázók –, kimaradt Dán és Efraim törzse. Nagyon nehéz akkor az üzenetet magyarázni. Márcsak azért is, mert a végén meg mégiscsak ott van Dán törzse meg Efraim is ott van természetesen, mert az Ezékiel 48-ban ott van a drága kijelentés, bátorítás.

Az Úr teljes népe. Nem marad ki senki. Akkor is, hogyha nagyon fáj éppen most neked is valaki, aki elhagyta az Úr útját azért, mert a fenyegetést, a szenvedés lehetséges eseményét nem tudta elhordozni, inkább megijedt. Vagy bűnbe esett, a világ elcsábította, elhagyta az Urat, elhagyott téged, elhagyta a gyülekezetet, a mienket is. De akkor is fontos ez az igazság, amikor a tékozló fiakat és a tékozló lányokat látva azt látjuk, hogy egyre messzebb vannak az Úrtól és hiába figyelmeztetjük sírva talán, nem hajlandók visszatérni. Nagyon-nagyon messze vannak. És akkor is igaz, amikor vannak olyan szeretteink –nektek is –, akik még mindig nem az Úré, pedig már évtizedek óta imádkoztok értük ti is, meg sokan mások talán veletek együtt. Közös imádságkor is mindig sírva mondjuk a nevüket is talán, hogy: – Uram, mentsd meg őket, ne vesszenek el, nekik is hadd legyen örök életük! – mert megszakad a szívünk, ha rájuk gondolunk.

Vannak tehát, akik elfordulnak az Úrtól, mások meg még nem jutottak hitre. A láthatók színterén. De milyen bátorító ebben a gondolatkörben ez a száznegyvennégyszáz elpecsételtről szóló kijelentés drága látomása. Egy sem fog kimaradni. Péter 2. levele 3. rész 9. versében Isten nyilvánvalóan kijelenti, hogy nem is fog addig eljönni az Úr Jézus, amíg nem lesz teljes ez a létszám: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” És itt az övéiről van szó, a választottokról, az elpecsételtekről. „Ismeri az Úr az övéit” – olvassuk a Timótheushoz írt 2. levélben.

A teljes létszám tehát az elpecsételtek létszámánál. Egy sem hiányzik. Akkor nekem is ennek az örömeiben és ennek a vigasztalásában másképpen kell imádkoznom a még hitben nem járó szeretteimért. Vagy amikor valaki, aki elhagyta az Urat, a gyülekezetet is talán és rá gondolok, akkor nem elkeseredetten kell imádkoznom, hanem annak a reménységében, hogy az Úr az Úr és ő tudja, hogy mi miért történik. És ha esetleg nagy bajba kerül valaki, aki elhagyta az Urat, de nem biztos, hogy féltetni kell tőle, attól a nagy bajtól, mert mi van, hogyha az Úr ezen keresztül vonja őt vissza magához, hogy a tékozló fiú vagy lány döbbenjen rá arra, milyen az Úr nélküli élet ebben a földi életben.

A száznegyvennégyezer elpecsételte igei látomása az Úrra akar mutatni nekünk, akié lehetünk mi is, aki ismer bennünket, aki nem ítéli az övéit, mert Jézust ítélte helyettünk. A szenvedések próbái közepette lehet, hogy nehéz a láthatók színterén az Úr követése, talán még mártírhalált is kell halni akár nekünk is, Magyarországon, bármikor megtörténhet, de tudhatjuk, hogy ez nem ítélet, ez akkor az Úrért való szenvedés ideje. De mindenképpen védelmet jelent az elpecsételés. És azt az egyszerű igazságot, ami viszont nagyszerű igazság, hogy teljes lesz az Úréi létszáma. Amikor eljön az Úr Jézus, akkor ez már a láthatók színterén is nyilvánvaló lesz. Addig hitben ragadhatjuk meg ezt a reménységet, de megragadhatjuk.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk azért téged, mert te az ószövetségi népedet is megtartottad minden hitetlenségük, zúgolódásuk ellenére. Urunk, a végén még Mózes is ott lehetett az ígéret földjén, pedig akkor nem mehetett be, de találkozhatott a Messiással itt a földi életben, dicsőségesen, Illéssel együtt.

Urunk, neked semmi sem lehetetlen. És köszönjük, hogy ez akkor is igaz, amikor a mi időnkben láthatjuk, hogy ma is vannak elpecsételtek, ezek közé tartozhatunk mi is.

És köszönjük ezt az egyszerű igazságot, hogy te a tieidet nem ítéled. Éppen ellenkezőleg, kegyelmesen megtartod, védelmezed.

Köszönjük, hogy amikor eljön Jézus, akkor teljes lesz a létszám, mindenkinek örvendezhetünk.

Áldunk, hogy ennek a reménységében hordozhatjuk, ha kell a szenvedés terhét is, ha ezen az úton járatsz bennünket. Köszönjük, hogy a próbák időszaka is a te terved szerint alakul. Ilyen értelemben is megáll a te tanácsod, ahogy hallottuk a köszöntés igéjében.

Segíts nekünk hitben imádkozni és hittel. Őrizz meg minden keserűszívűségtől, amikor szeretteinkért könyörgünk, akik nagyon kemény szívűek még mindig. Add, Urunk, hogy reménységgel könyörögjünk.

És Pálhoz hasonlóan mi is hadd éljük át ezt a titkot, hogy elég a kegyelem. Köszönjük, hogy mi el is mondhatjuk neked, hogy valamitől szabadíts meg. Áldunk, hogy te jobban tudod nálunk is, hogy mire van szükségünk a földi élet során.

SZÁZNEGYVENNÉGYZEZER ELPECSÉTEL

Kérünk téged, hogy azok között, akik nem ismernek a családban, munkahelyen, szomszédok között, élhessünk úgy, mint a tieid. Láthassák rajtunk, hogy mi kegyelemből élünk, hogy mi sem vagyunk különbek náluk, de te mégis megkülönböztettél, elpecsédtél.

Köszönjük ennek az igei kijelentésnek, ennek a látomásnak az üzenetét. Kérünk, segíts még elmélyedni ennek az üzenetnek a megértésében, átélésében, elhívésében.

Köszönjük, hogy ez alapján könyöröghetünk most is a kárpátaljai magyarokért, az ottani lelki testvéreinkért. Ők is szenvednek valamilyen értelemben, Urunk, a háború miatt. Kérünk, adj ott megoldást.

És akik a szenvedés idejét azért élik, mert mártíromságot ajándékoztál nekik azon a helyen, ahol élnek, ahol üldözik a keresztyéneket, az ő számukra is adjál békességet, ha akarod, védelmet. Ebben használd föl mindazokat, akik Magyarországról is segíteni akarnak és tudnak. Köszönjük, hogy vannak ilyenek.

És kérünk téged arra, Urunk, hogyha látjuk is e földi életben a sok gonosz-ságot, hamisságot, lássunk téged, aki mindenek fölött uralkodsz, ha kell, még a gonoszt is felhasználod a te terved, akaratod, célod elérésében. De mindenképpen az Úr Jézus által legyőzted a gonoszt és köszönjük, hogy mi Jézushoz tartozhatunk.

Az ő nevében kérjük, hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

89,1. 7. ének

1. Az Úrnak irgalmát örökké éneklek,
És hűséges voltát mindenkor hirdetem,
Mert mondom, hogy megáll mindörökké irgalma,
Melyet úgy megépít, hogy megálljon mindenha,
És hogy mind az égig erősítéd, megtartod
Te szent igazságod és a te fogadásod.

(...)

7. Boldog a nép, amely tenéked örvendez,
Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez.
Fényes orcád előtt ezek járnak merészen,
És a te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
És jótéteményed rajtuk megszaportod.